

Dnešný svet skrz fotografie

A7B33DIF

Bc. Simona Musilová

musilsim@fel.cvut.cz

24. máj 2019

Ako najlepšie jedným slovom opísať dnešný svet? Ja by som volila slovo "rýchly", prípadne "stresujúci". Každý deň sa naháňame za našimi povinnosťami, utekáme z jedného stretnutia na druhé a venujeme maximum času a energie na to, aby sme vynaložili čo najlepšie výkony a splnili očakávania ostatných. Pri tom všetkom však zabúdame na jednu veľmi dôležitú vec. Zastaviť sa, poobzerať sa okolo seba a vychutnať si krásu dnešného sveta.

Zvykla som tak žiť. Zvykla som sa všade ponáhľať, ignorovať okolitý svet a dokonca ani na dovolenke som si nedokázala vychutnať navštívené miesto. Zo zásady som žiadne fotografie nerobila, pretože vždy sa dá vygooglovať krajšia fotka za lepšieho počasia v lepšej kvalite a z lepšieho uhlu. Fotografiu som brala ako niečo, čo spravidla končí na sociálnych sieťach, kde za ňu získam maximálne nejaké srdiečka alebo palce hore. A potom skončí v zabudnutí ako všetky ostatné fotografie na podobných sociálnych sieťach. A hlavne, prečo by som sa mala chváliť tým, že som na mieste, kde už predtým boli tisíce, možno milióny ľudí?

Potom však prišla možnosť venovať sa fotografii trochu viac. Naučiť sa ako správne fotiť, na čo si dať pozor pri tvorení a ako spracovávať fotky tak, aby sa (aspoň vzdialene) podobali tým, ktoré sa dajú nájsť na internete. Nebola som si istá či mám túto možnosť využiť, ja predsa nie som fotograf a neviem fotiť. Po dlhom premýšľaní som si však povedala, že skúsiť sa má všetko a tak som sa zapísala na tento predmet.

Moje prvé stretnutie so zrkadlovkou bolo komplikované a pomerne demotivujúce. Nevedela som ako sa zapína, nevedela som čo znamenajú jednotlivé čísla na displeji, vôbec som netušila prečo to má toľko rôznych tlačidiel. Vytvoriť prvú fotografiu, ktorá by nebola úplne biela alebo úplne čierna mi trvalo pár hodín. Prvé fotenie v ateliéri bolo náročné, nemala som čas stráviť niekoľko hodín nastavovaním foťáku, takže som fotila v móde "čo najviac auto čo to ide". Skoro ako do telefónu, až na to, že zo zrkadlovky sa nedá fotka rovno zdieľať na sociálne siete.

Avšak potom prišlo niečo nové. Prvé fotenie v exteriéri. Už nebolo nutné fotiť stôl s ovocím, bustu alebo plechovku piva podľa zadania. Zrazu bolo nutné otvoriť oči a hľadať to, čo by stálo za odfotenie. Nejaký zaujímavý detail v inak šerom prostredí? Alebo nový zaujímavý úhol na inak známu vec? Prípadne nejaká zaujímavá momentka? Nejaká situácia, ktorá sa už nezopakuje? Taktiež som trochu pochopila ako fotoaparát ovládať a ako si ho nastaviť tak, aby výsledok bol podľa mojich predstáv. V tom čase som mód "čo najviac auto čo to ide" definitívne vypla. A z ničoho nič sa všetko zmenilo.

Začala som vnímať dnešný svet úplne inak. Pochopila som, že aj tie, na prvý pohľad, nezaujímavé a škaredé miesta majú svoje čaro. Škaredé miesta, okolo ktorých chodím každý deň už niekoľko rokov, sa v mojich očiach zmenili na krásne miesta, ktoré si zaslúžia našu pozornosť. Kamkoľvek dnes idem, vidím mnoho príležitostí na nejakú zaujímavú fotku. Síce to znamená občas naháňať loď na Dunaji,

aby bola na správnom mieste pre lepšiu kompozíciu, alebo skladanie vlastného tela do nie úplne prirodzených polôh pre lepší uhol záberu, dovoľm si tvrdiť, že to za to stojí. Fotografie, ku ktorým mám možnosť sa neskôr vrátiť síce nikdy neskončia na nejakej sociálnej sieti a nikdy nevyhrajú fotografickú súťaž, ale vždy mi budú pripomínať, že aj v dnešnom velice rýchlom a depresívnom svete, je dôležité sa zastaviť, zdvihnúť zrak, poobzerať sa okolo seba a uvedomiť si, že nič nie je tak čierne, ako sa na prvý pohľad môže zdať.

Som veľmi rada, že som sa odhodlala k štúdiu fotografie. Verím, že tento môj nový pohľad na svet ma už nikdy neopustí. Dúfam, že už nikdy nezabudnem hľadať aj to minimum pozitívneho a krásneho v dnešnom šílenom svete.